
Minecraft: Ostrov

Topím se!

Probudil jsem se pod vodou, *hluboko* pod vodou, a to byla zároveň moje první vědomá myšlenka. Chlad. Tma. Kde je hladina? Kopal jsem všemi směry a snažil se najít cestu vzhůru. Kroutil jsem se a obracel, dokud jsem to nezahlédl: světlo. Kalné, bledé a velmi vzdálené.

Instinktivně jsem vyrazil k němu a brzy jsem si všiml, jak se voda kolem mě projasňuje. Tam musí ležet hladina, tam je slunce.

Jenže jak může být sluce... hranaté? To snad musí být halucinace. Možná nějaké zkeslení vodou.

No a co? Kolik ti ještě zbývá vzduchu? Musíš se dostat nahoru. Plav!

Plíce se mi nadýmaly, mezi rty mi unikaly drobné bublinky a prchaly přede mnou ke vzdálenému světlu. Kopal jsem a drásal vodu jako zvíře v pasti. A už jsem to viděl – strop složený z vlnek, k němuž jsem se blížil každým zoufalým záběrem. Jsem k němu blíž, ale stále příliš daleko. Bolí mě celé tělo a plíce jako by mi hořely.

Plav! PLAV!

Prásk!

Tělo se mi zkroutilo v náhlém náporu bolesti, která mi vystřelila od chodidel k očím. Otevřel jsem ústa ve zdušeném výkřiku. Sápal jsem se k doutnajícímu světlu a dral jsem se o nádech, o život.

Vystřelil jsem do chladného čistého vzduchu.

Kašlal jsem. Dávil jsem se. Sípal. A smál se.

Dýchal jsem.

Na okamžik jsem si užíval toho úžasného pocitu, zavřel jsem oči a nastavil tvář hřejícímu slunci. Když jsem však oči otevřel, nevěřil jsem tomu, co vidím. Slunce *bylo* krychlové! Prudce jsem zamrkal. A mraky – ty taky?

Místo okrouhlých nadýchaných vatových polštářů nade mnou líně proplouvaly tenké hranaté věci.

Pořád máš ještě halucinace, pomyslel jsem si. Praštil ses do hlavy, když jsi spadl z člunu, a teď jsi trochu mimo.

Jenže – spadl jsem ze člunu? Na nic takového si nevzpomínám. Vlastně si nedokážu vzpomenout vůbec na nic – jak jsem se sem dostal, ani kde je to „tady“.

„Pomozte mi!“ křičel jsem a obhlížel jsem obzor a pátral po nějaké lodi nebo letadle nebo kousku souše. „Prosím, kde jste kdo? Kdokoli! POMOC!“ A kolem mě jen ticho. Neviděl jsem nic než vodu a oblohu.

Byl jsem sám.

Skoro.

Něco šplouchalo jen na píd' před mým obličejem, záblesky chapadel a baňatá černá a šedá hlava.

Zaječel jsem a kopal ve snaze couvnout. Připomínalo to sépii, ale hranatou, jako všechno ostatní v tomhle divném místě. Chapadla se natočila proti mně a rozevřela se do širokého vějíře. Zíral jsem rovnou do zívající rudé tlamy vroubené bílými ostrými zuby.

„Vypadni!“ zařval jsem. S vyschlými ústy a bušícím srdcem jsem se nemotorně šplouchal pryč od toho tvora. Ale nemusel jsem. V té chvíli se chapadla sevřela a sépie vystřelila opačným směrem.

Vznášel jsem se tam, ztuhlý strachem, a několik vteřin šlapal vodu, dokud ten tvor nezmizel v hlubině. Pak se ze mě vydralo dlouhé, chrčivé a úlevné „úúúú“.

Ještě jednou jsem se zhluboka nadechl, a pak znovu, a potom jsem to ještě mnohokrát zopakoval. Konečně se mi srdce zklidnilo, ruce a nohy sebou přestaly škubat a poprvé jsem se úplně probral, takže mi naskočil mozek.

„Tak fajn,“ pravil jsem nahlas. „Jsi kdovíkdě v jezeře nebo v moři, prostě něco v tom smyslu. Nikdo tě nepříjde zachránit a vodu nemůžeš šlapat věčně.“

Pomaličku jsem se otáčel kolem dokola a doufal jsem, že zahlédnu nějaký proužek pobřeží, který mi předtím třeba unikl. Nic. V zoufalství jsem ještě jednou zkusil propátrat oblohu. Žádná letadla, ani chabá bílá stopa po nich. Kde obloha není počáraná kondenzačními stopami? Nu tam, kde jsou na ní krychlové slunce a hranaté mraky.

Mraky.

Všiml jsem si, že téměř všechny se vytrvale posunují jedním směrem, pryč od vycházejícího slunce. Na západ.

„Stejně dobrý směr jako každý jiný,“ řekl jsem, zhluboka vzdychl a pomalu začal plavat k západu.

Nebylo to kdovíjaké vodítko, ale říkal jsem si, že mě vítr třeba trošku popostrčí nebo mě aspoň nebude brzdit. A kdybych se pustil na sever nebo na jih, mohl by mě vítr pomalu tlačit do oblouku, takže bych třeba skončil tím, že bych plaval v kruhu. Netušil jsem, jestli je to skutečně tak. Nevím to doteď. Totiž, podívejte, zrovna jsem se probral, nejspíš s nějakým vážným poraněním hlavy, na dně oceánu a opravdu, opravdu usilovně jsem se snažil, bych tam zase neskončil.

Jen pěkně pokračuj, domlouval jsem si. *Soustřed' se na to, co máš před sebou*. Začal jsem si všimnat, jak podivně „plavu“; žádný pohyb na způsob *tempo, pauza, tempo*, měl jsem naopak pocit, že přes vodu kloužu a ruce a nohy jako by se vezly s sebou.

Zranění hlavy, pomyslel jsem si a snažil se vyhnout úvahám, o jak vážné zranění by mohlo jít.

Všiml jsem si, že nějak nenarůstá moje únava, což se mi zdálo dobré. Nemělo by náhodou plavání být dost vyčerpávající? Copak z něho po určité době nezačne bolestivě pálit ve svalech? *Adrenalin*, usoudil jsem a radši jsem se vyhnul představám, jak se ta moje nouzová nádrž pomalu vyprazdňuje.

Ale ona se vyprázdní. Dřív nebo později mi dojde pára, chytanou mě křeče, místo plavání dokážu jen šlapat vodu a po šlapání vody přijde splývání. Jistě, měl bych zkusit odpočívat, nechat se nést vodou a uchovávat si energii, ale na jak dlouho mi tohle může vydržet? Jak dlouho bude trvat, než mě chlad vody nakonec udolá? Jaká doba ještě uplyne, než začnu cvakat zuby a mé třesoucí se tělo nakonec klesne dolů do tmy?

„Ještě ne!“ vyhrkl jsem. „Ještě to nevzdávám!“

Ten hlasitý výkřik stačil, abych se zase vzmužil. „Soustřed' se! Pokračuj!“

A taky jsem to udělal. Plaval jsem ze všech sil. Také jsem se pokoušel zůstat maximálně pozorný ke svému okolí. Co kdybych zahlédl stěžeň lodi nebo stín helikoptéry? Přínejmenším mi to odvede myšlenky od současné svízelné situace.

Všiml jsem si, že voda je klidná, což mi dodalo trochu uspokojení. Když nejsou vlny, nic mi neklade odpor, což znamená, že můžu doplavat dál, pravda? Také jsem zaznamenal, že voda je sladká, nikoli slaná, a to mi prozradilo, že musím být v jezeře, ne v moři, a jezera přece bývají menší než oceány. No jo, velké jezero je zrovna tak nebezpečné jako moře, ale no tak, snad vás nerozčiluje, že se pokouším na všechno nahlížet z té lepší stránky?

Rovněž jsem zaregistroval, že vidím dno. Leželo hluboko, abyste mi správně rozuměli, dala by se tam potopit slušně velká kancelářská budova a nekoukal by jí ani kousek, ale neplaval jsem nad bezednou hloubkou, jak by se u oceánu patřilo. A viděl jsem, že dno není rovné. Brázdily je shluky údolíček a kopečků.

A pak jsem si všiml, že po mé pravé ruce se začíná jeden z těch kopečků vytrvale zvedat. Šplhal tak vysoko, že jeho vrcholek mizel za obzorem. Vynoří se nad hladinu? Zabočil jsem tuším na severoseverozápad a rovnou za nosem jsem plaval k tomu podvodnímu kopci.

Než jsem se nadál, kopec na dně vzrostl v podvodní horu. A o několik vteřin později už jsem byl přesvědčen, že vidím, jak se jeho vrchol zdvihá z vody.

Tohle musí být země, pomyslel jsem si, ale zároveň jsem svým nadějším nedovolil, aby se příliš vzepnuly. *Mohla by to být fata morgána, nějaký optický klam, nebo cár mlhy, nebo...*

Potom jsem zahlédl strom. Totiž myslel jsem si, že je to strom, protože z té dálky jsem neviděl víc než hranatý tmavozelený útvar nasazený na tmavohnědé čárce.

Vzrušení mě hnalo dopředu jako torpédo. Jak jsem upíral oči před sebe, brzy jsem rozlišil i další stromy rozeseté po tříslově hnědé pláži. A pak se za nimi zvedl zelenohnědý svah nějakého návrší.

„Země!“ vykřikl jsem. „ZEMĚÉÉ!“

Dokázal jsem to! Teplá, pevná, stabilní země! Ještě několik temp a měl bych tam být. Zalila mě vlna absolutní úlevy...